

zborih ali taborih, pa vse se je zvršilo v najlepšem redu in miru. Kakor poslušni otroci svojemu očetu, tako mu je bilo udano dobro ljudstvo irsko!

Odkod pa je zajemal ljubljene naroda toliko moč do svojega ljudstva? Mnogo mu je dal Bog že po naravni poti: bister um, živa domišljija se je kazala v njegovem ostrem očesu; ljubka prijaznost in prikupljiva dobrohotnost se mu je brala že na ustih; prijetno doneč glas, ki se je sedaj ostro, sedaj pohlevno, sedaj resno, sedaj dovtipno razlegal, priljubil ga je pri višjih, katerim je najtežavniša vprašanja umno in temeljito znal razlagati; pa tudi pri priprostem ljudstvu, kojega nagnjenja dobra in slaba, želje in zahteve, potrebe in rane, vse življenje je dobro poznal in vedel tudi spretno porabiti v svojih nagovorih. Vendar najmočnejša opora pa mu je bila sveta vera in življenje po veri: globoko vkoreninjena vera in bogoljubnost ga je ohranila zmernega in treznega, zdravega in krepostnega; molitev, milosti sv. zakramentov in zaupanje v Boga mu je dajalo po vsaki zgubi ali zmagi novo moč, novo življenje. Čeravno je imel sila veliko dela, vendar ni nikdar zanemarjal svojih verskih dolžnostij. Že v mladosti se je bil pri jezuitih privadil zgodaj vstajati, in to navado je pridržal vse svoje življenje. In le tako, da si je vsaki dan v prid obrnil že takoj prve ure, je bilo mogoče, da je vkljub svojim preobilnim opravilom mogel še vsak dan pri sveti maši biti!

O, ni ne prepuščal veliki O' Connell molitve le priprostemu ljudstvu; molil je, veliko molil tudi sam, in ni ga bilo sram sv. zakramentov skupno z reveži sprejemati, in sicer vsako nedeljo in vsak praznik. Neki zimski večer, meseca februarja, je bila v poslanski zbornici v Londonu velika obravnava, ki se je zavlekla do dveh zjutraj; O' Connell je govoril zadnji in skoro dve uri. A zjutraj ob šestih, v zelo slabem vremenu, so ga vendar videli v neki katoliški kapelici pri sv. maši; in ko pride sv. obhajilo, poklekne k angeljski mizi v sredi svojih ubogih sodeželanov. — Po svojem slavnem govoru, ki je imel katoličanom odpreti vrata v zbornico, v tistem resnem trenutku, od katerega je bila odvisna irska prostost ali še nadaljna sužnost, je ves miren stal O' Connell v nekem kotu zbornice in molil rožni venec v čast presv. Devici, od katere je pričakoval več nego od svojega prizadevanja.

(Dalje prihodnjič.)

Pomladne pesmi.

2. Žar pomladni zopet sine.

Žima mrzla je minila,
Spet je zemlji raj odstrt.
Pomlad čarna je priklila:
Cvetni oživila vrt.

Prôšel iz srca globine
Meni je poprejšni gnev.
Žar pomladni zopet sine . .
V duši se poraja spev.

V. Rastko.

